DOMSTOLENS DOM
10. juni 1997 *

I sag C-392/95,

Europa-Parlamentet ved kontorchef Johann Schoo og ekspeditionssekretær José-Luis Rufas Quintana, begge Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved direktør Jean-Paul Jacqué og Michael Bishop, begge Den Juridiske Tjeneste,, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Bruno Eynard, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Den Franske Republik ved kontorchef Catherine de Salins og fuldmægtig Anne de Bourgoing, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede,

* Processprog: fransk.

og med valgt adresse i Luxembourg på Frankrigs Ambassade, 9, boulevard du Prince Henri,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 2317/95 af 25. september 1995 om fastlæggelse af de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser (EFT L 234, s. 1),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene G.F. Mancini og J.L. Murray samt dommerne P.J.G. Kapteyn (refererende dommer), C. Gulmann, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, M. Wathelet og R. Schintgen,

generaladvokat: N. Fennelly
justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 4. februar 1997,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 20. marts 1997,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 15. december 1995 har Europa-Parlamentet i medfør af EF-traktatens artikel 173 anlagt sag med påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 2317/95 af 25. september 1995 om fastlæggelse af de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser (EFT L 234, s. 1, herefter »forordningen«).

2 Forordningen blev udstedt i henhold til EF-traktatens artikel 100 C på grundlag af et forslag til forordning om udpegning af de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser, som Kommissionen forelagde Rådet den 10. december 1993 (EFT 1994 C 11, s. 15).

3 Forslaget har følgende ordlyd:

»Rådet for Den Europæiske Union har —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 100 C,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

Ifølge traktatens artikel 100 C skal Fællesskabet udpege de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser; denne artikels placering i traktaten viser, at den udgør en integrerende del af bestemmelserne vedrørende det indre marked;

ifølge traktatens artikel 3 B, stk. 3, handler Fællesskabet kun i det omfang, det er nødvendigt for at nå traktatens mål; medlemsstaternes gensidige anerkendelse af visa, der er udstedt af andre medlemsstater, er nødvendig for at opnå den fulde virkning af artikel 100 C og udgør en ledsageforanstaltning af afgørende betydning for opnåelsen af det i artikel 7 A fastsatte mål med hensyn til fri bevægelighed for personer;

tredjelandene bør klassificeres på grundlag af deres politiske og økonomiske forhold samt på grundlag af deres forbindelser med Fællesskabet og medlemsstaterne under hensyntagen til den grad af harmonisering, som medlemsstaterne har opnået;

formålet med artikel 100 C er at harmonisere medlemsstaternes bestemmelser og praksis i så henseende; afvigelser mellem de forskellige medlemsstaters bestemmelser og praksis bør som en overgangsforanstaltning tillades for en begrænset periode, idet de dog ikke må give anledning til kontrol, som er i strid med artikel 7 A; det bør fastsættes, at denne overgangsordning udløber den 30. juni 1996, og at Rådet inden denne dato for hvert enkelt tredjeland skal træffe afgørelse om, hvorvidt det pågældende lands statsborgere skal undergives en visumpligt, eller om de skal fritages for en sådan pligt;

for at sikre, at ordningen administreres på en gennemskuelig måde, og at de berørte personer informeres, skal de foranstaltninger, som medlemsstaterne træffer i henhold til denne overgangs- og undtagelsesordning, meddeles til de øvrige medlemsstater og Kommissionen; af de samme grunde skal disse oplysninger også offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*;

de oplysninger, der er foreskrevet i denne forordnings artikel 1, stk. 3, skal offentliggøres inden artikel 1, stk. 1 og 2, og artikel 2 finder anvendelse; det er derfor nødvendigt at udskyde anvendelsen af disse bestemmelser til en måned efter, at forordningen er trådt i kraft —

udstedt følgende forordning:

Artikel 1

1. Statsborgere fra de tredjelande, der er anført i bilaget til denne forordning, pålægges pligt til at være i besiddelse af et visum, hvis de passerer medlemsstaternes ydre grænser.

2. Indtil den 30. juni 1996 afgør medlemsstaterne, om der skal kræves visa for statsborgere fra tredjelande, som ikke ar anført i bilag I. Inden nævnte dato træffer Rådet efter proceduren i artikel 100 C for hvert af disse lande afgørelse om, om de skal tilføjes på listen, eller om deres statsborgere skal fritages for visumpligten.

3. Senest ti arbejdsdage efter denne forordnings ikrafttrædelse giver medlemsstaterne de øvrige medlemsstater og Kommissionen meddelelse om de foranstalt-

ninger, de har truffet i henhold til stk. 2. Eventuelle nye foranstaltninger, der træffes i henhold til stk. 2, skal tilsvarende meddeles inden for en frist på fem arbejdsdage. Kommissionen offentliggør de oplysninger, der er meddelt i henhold til dette stykke, i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 2

En medlemsstat har ikke ret til at kræve visum af en person, der ønsker at passere medlemsstatens ydre grænser, og som er i besiddelse af et visum udstedt af en anden medlemsstat, såfremt det pågældende visum er gyldigt for hele Fællesskabet.

Artikel 3 ...

Artikel 4 ...«

4 Ved skrivelse af 11. januar 1994 indhentede Rådet Europa-Parlamentets udtalelse vedrørende Kommissionens forslag. Europa-Parlamentet foreslog i lovgivningsmæssig beslutning med udtalelse fra Parlamentet af 21. april 1994 (EFT C 128, s. 350) femten ændringer og anmodede Rådet om fornyet høring, såfremt det agtede at ændre Kommissionens forslag i væsentlig grad.

5 Parlamentet gav i sin tredje ændring udtryk for ønsket om, at fastlæggelsen af de tredjelande, der er opført på den fælles liste, sker på grundlag af letforståelige,

objektive og offentligt fastsatte kriterier samt om, at medlemsstaterne ikke får adgang til at stille krav om visum over for lande, der af objektive grunde ikke er blevet medtaget på listen. Med den femte og den femtende ændring medtog det en definition af de forskellige typer visum, der er omhandlet i forslaget til forordning. Med den syvende ændring forkortede det det tidsrum, som medlemsstaterne har til at træffe afgørelse om, hvorvidt der skal gælde visumtvang for statsborgere fra tredjelande, der ikke er opført på listen i bilaget; det anmodede udtrykkeligt om at blive hørt vedrørende enhver ændring. Med den ottende ændring udbyggede det forbuddet mod, at en medlemsstat kræver visum af en person, der er i besiddelse af et visum, der er gyldigt for hele Fællesskabet, eller som er i besiddelse af en af en anden medlemsstat udstedt tilladelse, og som anmoder om at kunne opholde sig kortvarigt på dennes område. Endelig foreslog det med den niende og tiende ændring, at betingelserne for udstedelse af visum angives præcist, og at de retsmidler, hvormed et afslag på udstedelse af visum kan anfægtes, angives.

6 Den 25. september 1995 vedtog Rådet forordningen, der har følgende ordlyd:

»Rådet for Den Europæiske Union har —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 100 C,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

I medfør af traktatens artikel 100 C udpeger Rådet de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser;

opstillingen af den fælles liste i bilaget til denne forordning er et vigtigt skridt på vejen mod harmonisering af visumpolitikken; det hedder bl.a. i traktatens artikel 7 A, stk. 2, at det indre marked indebærer et område uden indre grænser med fri bevægelighed for personer i overensstemmelse med traktatens bestemmelser; de videre foranstaltninger, der skal bidrage til harmoniseringen af visumpolitikken, herunder betingelserne for udstedelse, fastlægges inden for rammerne af afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union;

ved opstillingen af den fælles liste skal der navnlig tages hensyn til sikkerhedsrisikoen og risikoen for ulovlig indvandring; derudover spiller medlemsstaternes internationale forbindelser med tredjelande også en rolle;

den bør inden for rammerne af afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union fastlægge principperne om, at en medlemsstat ikke kan kræve visum af en person, som ønsker at passere dens ydre grænser, når denne person er i besiddelse af et visum udstedt af en anden medlemsstat, som opfylder de harmoniserede betingelser for visumudstedelse og er gyldigt i hele Fællesskabet, eller når denne person er i besiddelse af en passende tilladelse udstedt af en medlemsstat;

...

tilføjes nye enheder i denne liste, skal der tages hensyn til de diplomatiske følgevirkninger heraf og til de retningslinjer, Den Europæiske Union har udstukket på området; under alle omstændigheder foregriber optagelse af et tredjeland på den fælles liste på ingen måde dets internationale status;

fastlæggelsen af de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum, når de passerer medlemsstaternes ydre grænser, bør gennemføres gradvis; medlemsstaterne bestræber sig konstant på at harmonisere deres visumpolitik over for de tredjelande, der ikke er opført på nævnte fælles liste; dette må ikke berøre gennemførelsen af den frie bevægelighed for personer efter traktatens artikel 7 A; efter fem år bør Kommissionen udarbejde en situationsrapport om harmoniseringen;

for at sikre, at ordningen administreres åbent, og at de berørte parter underrettes, giver medlemsstaterne de øvrige medlemsstater og Kommissionen meddelelse om de foranstaltninger, de har truffet som led i denne forordning; af samme årsager bør de relevante oplysninger ligeledes offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*;

de oplysninger, der er omhandlet i artikel 2, stk. 4, og artikel 4, stk. 2, bør offentliggøres, inden de andre bestemmelser i denne forordning træder i kraft; artikel 2, stk. 4, og artikel 4, stk. 2, bør derfor anvendes før forordningens øvrige bestemmelser —

udstedt følgende forordning:

Artikel 1

1. Statsborgere fra tredjelande, der er opført på den fælles liste i bilaget, skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser.

2. Statsborgere fra lande, der er opstået af lande, som er opført på den fælles liste, er underlagt kravene i stk. 1, indtil Rådet træffer anden afgørelse efter fremgangsmåden i traktatens artikel 100 C.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne træffer afgørelse om, hvorvidt der skal gælde visumtvang for statsborgere fra tredjelande, der ikke er opført på den fælles liste.

2. Medlemsstaterne træffer afgørelse om, hvorvidt der skal gælde visumtvang for statsløse og konventionsflygtninge.

3. Medlemsstaterne træffer afgørelse om, hvorvidt der skal gælde visumtvang for personer, der foreviser et pas eller et rejsedokument, som er udstedt af en territorial enhed eller myndighed, der ikke anerkendes som stat af alle medlemsstaterne, hvis denne territoriale enhed eller myndighed ikke er opført på den fælles liste.

4. Senest ti arbejdsdage efter nærværende stykkes ikrafttræden giver medlemsstaterne de øvrige medlemsstater og Kommissionen meddelelse om de foranstaltninger, de har truffet i medfør af stk. 1, 2 og 3. Senere foranstaltninger, som træffes i medfør af stk. 1, meddeles på samme måde inden fem arbejdsdage.

Kommissionen offentliggør til orientering de foranstaltninger, hvorom der er givet meddelelse i overensstemmelse med nærværende stykke, samt ajourføringen af disse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 3

Kommissionen udarbejder fem år efter denne forordnings ikrafttræden en situationsrapport om harmoniseringen af medlemsstaternes visumpolitik over for de tredjelande, der ikke er opført på den fælles liste, og forelægger i givet fald Rådet forslag til de videre foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre harmoniseringsmålsætningen i artikel 100 C.

Artikel 4 ...

Artikel 5 ...

Artikel 6

Denne forordning er ikke til hinder for en mere vidtgående harmonisering, ud over den fælles liste, mellem medlemsstaterne ved fastlæggelsen af de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser.

Artikel 7

Denne forordning træder i kraft seks måneder efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Artikel 2, stk. 4, og artikel 4, stk. 2, træder dog i kraft dagen efter offentliggørelsen.«

Annullation af forordningen

7 Europa-Parlamentet har til støtte for sin påstand gjort gældende, at Rådets undladelse af på ny at høre Parlamentet før vedtagelsen af den omhandlede forordning udgør en tilsidesættelse af institutionens ret til at deltage i Fællesskabets lovgivningsprocedure. Inden for rammerne af den i traktatens artikel 100 C fastlagte

procedure er en sådan fornyet høring nødvendig, når den af Rådet vedtagne retsakt — som i dette tilfælde — indebærer væsentlige ændringer af Kommissionens forslag.

8 Parlamentet har i denne forbindelse først gjort gældende, at artikel 1, stk. 2, i Kommissionens forslag bestemte, at der før den 30. juni 1996 skulle udfærdiges en endelig liste over lande, hvis statsborgere skulle være i besiddelse af visum ved passage af Fællesskabets ydre grænser, hvorimod medlemsstaterne efter forordningens artikel 2 kan træffe afgørelse om, hvorvidt der skal gælde visumtvang for statsborgere fra tredjelande, der ikke er opført på den fælles liste. Parlamentet har tilføjet, at den nye ordning, der er blevet vedtaget, fører til, at der opstilles en klar og tydelig liste, som optages i bilaget til forordningen, og lukkede lister, for så vidt som hver medlemsstat kan opstille sin egen liste. Dermed bryder forordningen med den målsætning om harmonisering af visumreglerne, der er omhandlet i traktatens artikel 100 C.

9 Parlamentet har dernæst gjort gældende, at den liste over lande, der er indeholdt i bilaget til forslaget, er blevet meget reduceret i forordningen, idet Rådet har nedbragt det antal lande, der er nævnt i den, fra 126 til 98.

10 Parlamentet har endelig gjort gældende, at artikel 2 i Kommissionens forslag, der omhandlede gensidig anerkendelse af de af medlemsstaterne udstedte visa, blev fjernet. Det har desuden fremhævet, at disse elementer i harmoniseringen af visumpolitikken ifølge anden og tredje betragtning til forordningen henhører under afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union.

11 Heroverfor har Rådet, støttet af den franske regering, for det første anført, at forordningens artikel 2, stk. 1, alene præciserer rækkevidden af Kommissionens forslag, hvorefter det — indtil Rådet har truffet afgørelse vedrørende de tredjelande, der ikke er anført i bilaget — tilkommer den enkelte medlemsstat frit at træffe afgørelse om, hvorvidt den vil indføre visumtvang for statsborgere fra disse

lande. Rådet har tilføjet, at den eneste forskel i så henseende mellem forslaget og forordningen er, at der i forordningen fastsættes en længere overgangsperiode, inden for hvilken medlemsstaterne fortsat har kompetence til at udstede regler om visumtvang for statsborgere fra tredjelande, der ikke er nævnt i den fælles liste.

12 Rådet har dernæst anført, at den fælles liste over tredjelande kun er blevet ændret på enkelte punkter; således er kun tre lande blevet tilføjet, mens de lande, der er blevet fjernet, er visse medlemsstaters tidligere kolonier, fra hvilke der kun udrejses i begrænset omfang.

13 Rådet har endelig gjort gældende, at Kommissionens forslag ikke omfattede gensidig anerkendelse af visa. I forslagets artikel 2 hed det således blot, at der kun kunne blive tale om gensidig anerkendelse af et visum, såfremt dette var gyldigt for hele Fællesskabet, hvorimod betingelserne for et visums gyldighed i hele Fællesskabet ikke blev fastsat. Da denne bestemmelse var rent konstaterende, var det nødvendigt at fjerne den for retligt at opnå klarhed.

14 Det bemærkes, at den forskriftsmæssige høring af Parlamentet i de af traktaten bestemte tilfælde er en væsentlig formforskrift, hvis tilsidesættelse fører til den berørte retsakts ugyldighed. Parlamentets effektive deltagelse i lovgivningsproceduren i Fællesskabet efter de i traktaten fastlagte fremgangsmåder udgør således et væsentligt element i den institutionelle ligevægt som følge af traktaten. Denne kompetence er udtryk for et grundlæggende demokratisk princip, hvorefter folkeslagene deltager i udøvelsen af magten ved hjælp af en repræsentativ forsamlings medvirken (jf. eksempelvis dom af 5.7.1995, sag C-21/94, Parlamentet mod Rådet, Sml. I, s. 1827, præmis 17).

15 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at kravet om, at Europa-Parlamentet som led i lovgivningsprocessen skal høres, når traktaten indeholder bestemmelse herom, indebærer, at der skal ske en fornyet høring i alle tilfælde, hvor den endeligt

udstedte retsakt som helhed efter sit indhold adskiller sig væsentligt fra det forslag, som Parlamentet allerede er blevet hørt om, bortset fra, når ændringerne i det væsentlige svarer til den opfattelse, som Parlamentet har givet udtryk for (jf. bl.a. dom af 1.6.1994, sag C-388/92, Parlamentet mod Rådet, Sml. I, s. 2067, præmis 10, og af 5.10.1994, sag C-280/93, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 4973, præmis 38).

16 Det må derfor undersøges, om de ændringer, som Parlamentet har påberåbt sig, er af egentlig indholdsmæssig betydning for den omhandlede retsakt i dens helhed.

17 I denne forbindelse bemærkes, at det forslag fra Kommissionen, som Parlamentet blev hørt om, i artikel 1, stk. 1, indeholdt en bestemmelse om, at statsborgere fra de tredjelande, der var anført i bilaget til forordningen, havde pligt til at være i besiddelse af et visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser. Ifølge samme bestemmelses stk. 2 kunne medlemsstaterne indtil den 30. juni 1996 afgøre, om der skulle kræves visa for statsborgere fra tredjelande, som ikke var anført i bilag I. Inden nævnte dato skulle Rådet for hvert af disse lande træffe afgørelse om, om de skulle tilføjes på listen, eller om deres statsborgere skulle fritages for visumpligten.

18 I forordningens artikel 2, stk. 1, er det derimod bestemt, at medlemsstaterne skal træffe afgørelse om, hvorvidt der skal gælde visumtvang for statsborgere fra tredjelande, der ikke er opført på den fælles liste.

19 En sammenligning af Kommissionens forslag og forordningen viser, at efter forordningen gælder der ikke længere nogen frist som omhandlet i forslagets artikel 1, stk. 2, for medlemsstaternes fastlæggelse af de tredjelande, der ikke er anført på den fælles liste, og hvis statsborgere pålægges pligt til at være i besiddelse af et visum.

20 Som generaladvokaten har anført i punkt 28 i forslaget til afgørelse, kan medlemsstaterne efter forordningen i et ikke nærmere angivet tidsrum opretholde deres

egen liste over tredjelande, der ikke er opført på den fælles liste, og hvis statsborgere pålægges pligt til at være i besiddelse af et visum, mens det i Kommissionens forslag var bestemt, at der efter den 30. juni 1996 kun skulle foreligge en fælles liste, der udtømmende angav de tredjelande, hvis statsborgere skulle være i besiddelse af et visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser. Disse ændringer vedrører selve kernen i den ordning, der er blevet indført, og må derfor anses for væsentlige.

21 Rådet har ikke desto mindre anført, at det — også selv om den retsakt, der i sidste ende blev vedtaget, som helhed indholdsmæssigt adskiller sig fra det forslag, som Parlamentet blev hørt om — er fritaget for at høre sidstnævnte institution på ny, når det, som det her er tilfældet, er fuldstændig bekendt med den hørte institutions ønsker vedrørende de pågældende væsentlige punkter.

22 Der skal i denne forbindelse henvises til Domstolens tidligere nævnte dom af 5. juli 1995, Parlamentet mod Rådet, præmis 26, hvori det fastslås, at den forskriftsmæssige høring af Parlamentet i de tilfælde, hvor traktaten indeholder bestemmelse herom, er et af de midler, som gør det muligt for Parlamentet effektivt at deltage i lovgivningsprocessen i Fællesskabet; såfremt Rådets antagelse følges, vil man på det groveste tilsidesætte denne deltagelse, som er væsentlig for opretholdelsen af den i traktaten foreskrevne institutionelle ligevægt, og lade hånt om den indflydelse, som den forskriftsmæssige høring af Parlamentet kan have på vedtagelsen af den pågældende retsakt.

23 Da den her gennemgåede ændring, der berører forslagets system i dets helhed, er tilstrækkelig til at begrunde et krav om, at Parlamentet høres på ny, er det ufornødent at undersøge de andre argumenter, som Parlamentet har påberåbt sig.

24 Det må derfor fastlås, at den omstændighed, at Parlamentet ikke blev hørt på ny under den i EF-traktatens artikel 100 C fastlagte lovgivningsprocedure, udgør en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, der må medføre, at forordningen annulleres.

Opretholdelse af forordningens retsvirkninger

25 Rådet har i svarskriftet anmodet Domstolen om i tilfælde af annullation af forordningen at opretholde dennes retsvirkninger, indtil Rådet har udstedt nye bestemmelser. Parlamentet har ikke udtalt sig om anmodningen.

26 Denne anmodning skal imødekommes. Som generaladvokaten har anført i punkt 40 i forslaget til afgørelse, kan nødvendigheden af at undgå en afbrydelse i harmoniseringen af de nationale visumordninger og vigtige retssikkerhedsmæssige hensyn begrunde, at Domstolen udøver den kompetence, der udtrykkeligt er tillagt den ved EF-traktatens artikel 174, stk. 2, til midlertidigt at opretholde den annullerede forordnings virkninger, indtil Rådet har vedtaget en ny forordning.

27 Rådet har dog pligt til inden for en rimelig frist at afhjælpe den begåede formfejl (jf. ovennævnte dom af 5.6.1995, Parlamentet mod Rådet, præmis 33).

Sagens omkostninger

28 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den part, der taber sagen, at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har tabt sagen, pålægges det at betale sagens omkostninger. I medfør af samme artikels stk. 4, første afsnit, bærer Den Franske Republik, der har interveneret i sagen, sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Rådets forordning (EF) nr. 2317/95 af 25. september 1995 om fastlæggelse af de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser, annulleres.

2) Retsvirkningerne af den annullerede forordning opretholdes, indtil Rådet for Den Europæiske Union har vedtaget nye bestemmelser på området.

3) Rådet betaler sagens omkostninger.

4) Den Franske Republik bærer sig egne omkostninger.

Rodríguez Iglesias Mancini Murray Kapteyn

Gulmann Edward Puissochet Hirsch

Jann Wathelet Schintgen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juni 1997.

R. Grass G.C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær Præsident